

zemkového úřadu, aby stěžovatelům Františku G-ovi a Janu V-ovi byly z pozemku čís. kat. 56 ve V. přiděleny dílce po 28 a, ale návrhy ty nebyly obvodovou úřadovnou dosud schváleny a přidělové řízení o nich nebylo zahájeno, aniž uchazeči vyzváni, by uzavřeli soukromé dohody s vlastníkem velkostatku; ostatně rekursní soud o p r a v i l usnesení, jímž se tito dva rekurenti snad za stíženou pokládají, v ten smysl, že v y l o u č i l pozemek čís. kat. 56/5 z přidělu, čímž se uvolnil pro akci R, tak že dovolací rekurs v tom směru jest v ů b e c b e z p ř e d m ě t n ý m.

Čís. 2143.

Náhradový zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n.

Vypovězená hospodařící osoba nemůže si stěžovati do účinnosti výpovědi proto, že nebyla doručena též opatrovníku svěřenství. Kterak lze se domáhati nápravy.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1923, R I 1446/22.)

Výpověď Státního pozemkového úřadu ze zabraného svěřenského majetku doručil s o u d p r v é s t o l i c e pouze hospodařícímu majiteli, nikoliv též opatrovníku svěřenství. R e k u r s n í s o u d nevyhověl stížnosti hospodařícího majitele.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací stížnost čelí proti tomu, že výpověď nebyla doručena též opatrovníku svěřenství a potomstva a svěřenským čekatelům. Třeba že vývody rekursního soudu nejsou správné — neboť nelze souhlasiti s jeho míněním, že vypovězený hospodařící držitel svěřenství jest zároveň dočasným vlastníkem svěřenských nemovitostí, neboť to odporuje předpisům §§ 629, 631, 645 obč. zák., ani s míněním, že výpověď má význam jen pro osobu hospodařící, neboť i kdyby tomu tak bylo, ač není, nebyl by tím odstraněn předpis Šu 18 náhr. zák., že výpověď doručiti je vedle osoby hospodařící i vlastníku, je-li od ní rozdílný, aniž konečně s míněním, že stížnost proti opominutí doručení vlastníku příslušela by tomuto vlastníku a nikoli hospodařícímu držiteli, neboť toto mínění odporuje Šu 20 náhr. zák., který právě nehospodařícího vlastníka ze stížnosti vylučuje a ji jen osobě hospodařící přiznává — přece výrok jest správným a to z těchto důvodů: Výpověď dává Státní pozemkový úřad osobě hospodařící (§ 12 náhr. zák.), které pak přísluší dle § 20 náhr. zák. stížnost proti výpovědi z důvodu, že nebylo šetřeno předpisů §§ 12—25 téhož zák. Poněvadž stížnost přísluší podle toho jen proti výpovědi, přísluší dusledně také jen z duvodu, že nebylo šetřeno předpisu §§ 12 až 25 o v ý p o v ě d i samé, tedy že, ježto tyto předpisy porušiti může jen Státní pozemkový úřad, ježto jen on výpověď dává, S t á t n í p o z e m k o v ý ú ř a d opomenul šetřiti některého z nich. Pakliže tedy Státní pozemkový úřad zachoval všechny předpisy cit. §§ o výpovědi, ale soud při doručování výpovědi něco opomněl, co zákon nařizuje, není

to důvodem stížnosti proti výpovědi, neboť se to platnosti a účinnosti její dotýkati nemůže, nelzeť opomenutí to přiřítati Státnímu pozemkovému úřadu. Správný postup v takovém případě je tento: Ten, komu na tom záleží, by soud zachoval předpisy zákona, na př. tedy, jako zde, doručil — má-li za to, že to zákonem předepsáno — výpověď i vrchnímu vlastníku, t. j. jeho zákonným zástupcům, nebo jindy, kdy opomenuto ji vyhlásiti na soudní desce, by vyhlášení to se stalo, musí se obrátiti na soud, který tato opatření dle zákona učiniti jest povinen, s návrhem, aby to učinil. Nevyřídí-li soud jeho návrh, má navrhovatel proti soudu stížnost pro odpírání spravedlnosti dle § 78 zák. o soud. org., vyřídí-li však soud sam od sebe nebo na tuto stížnost jeho návrh, ale vyřízení se navrhovatel nezamlouvá, jsouc na př. zamítavé nebo odmítavé, má pak do něho stížnost dle § 9 nesp. říz., neboť doručování i vyhlásování výpovědi jest, třeba to výslovně stanoveno nebylo — zákon stanoví v § 20 náhr. zák. jen, že o stížnosti proti výpovědi rozhodne rekursní soud v řízení nesporném — bezesporně úkonem řízení nesporného, jest takovým úkonem tedy i všecko rozhodování o něm a má proto místo § 9 nesp. říz. Nelze však místo toho, aby to takto uplatňoval, chtíti zvrátiti účinnost řádné výpovědi osobě hospodařící doručené, jak se o to stěžovatel pokouší.

Čís. 2144.

Dvorský dekret ze dne 18. května 1841, čís. 538 sb. z. s., byl derogován ustanovením §u 19 nesp. říz.

Vliv onemocnění toho, komu v mimosporném řízení uložen jako donucovací prostředek trest vězení, na výkon tohoto trestu.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1923, R I 1452 22.)

Pavčina T-ová domáhala se prominutí trestu vězení, jež jí byly právoplatně uloženy pro maření styku jejích dětí s otcem jejich Jidřichem T-em, tvrdíc, že by následkem jejího porušeného zdraví byl výkon jich pro ni pohromou, neb alespoň přeměny jich v přiměřený trest na penězích. Soud první stolice návrh její zamítl, vycházeje z názoru, že není pro něj v zákoně opory, soud rekursní však vyslovil názor, že prominutí nebo přeměna trestu vězení v trest na penězích jsou dle obdoby dekretu dvorní komory ze dne 18. května 1841, čís. 538 sb. z. s. přípustny, a nařídil soudu první stolice, by konal šetření o tom, zda jsou tu předpoklady pro prominutí zmíněných trestu, nebo přeměnu jich v pokuty a by pak ve věci znovu rozhodl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Lze ponechatí stranou řešení otázky, vztahovala-li se působnost dekretu dvorní kanceláře pouze na území, pro něž výslovně byl vydán, či též na ostatní území bývalého Rakouska, a možno-li ho použiti obdobně i, jde-li o prominutí trestu vězení nebo jeho přeměnu v pokutu,